

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Sandnerové a soudců JUDr. Jana Ryby a Mgr. Ivety Postulkové ve věci

žalobce: **A. D.**, narozen dne XXX
státní příslušnost XXX
bytem na území republiky XXX

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky,**
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 9. 2020, č. j. OAM-342-24/ZR-2020,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se u Městského soudu v Praze domáhal svou žalobou zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „žalovaný“) ze dne 2. 9. 2020, č. j. OAM-342-24/ZR-2020, jímž byla podle ust. § 77 odst. 1 písm. i) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) zrušena platnost povolení k trvalému pobytu a byla mu podle ust. § 77 odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanovena lhůta k vycestování z území 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.
2. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že s účastníkem řízení bylo již vedeno řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu pod sp. zn. OAM-2705/ZR- 2013, které bylo zahájeno na základě jeho odsouzení k nepodmíněnému trestu odnětí svobody podle § 77 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců. V rámci správního řízení vedeného podle § 77 odst. 1 písm. i) zákona o pobytu cizinců není posuzováno, zda cizinec

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

opakovaně závažným způsobem narušil veřejný pořádek, nýbrž zda byl minimálně ve 3 případech odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu. Tuto podmínku účastník řízení naplnil, proto je otázka možné míry rizika ohrožení veřejného pořádku účastníkem do budoucna irelevantní. Podle vyžádané zprávy Probační a mediační služby Praha (dále jen „PMS“) o průběhu dohledu účastníka řízení od začátku dohledu s PMS komunikuje pouze právní zástupce, zatímco účastník řízení ji osobně ani telefonicky nekontaktoval a nedoložil důvod své nespolupráce, čímž porušil závažným způsobem podmínky dohledu. V únoru 2020 měl být účastník řízení propuštěn z léčby, avšak právní zástupce ani účastník řízení od této doby na žádost probační úřednice nedoložili žádný důvod jeho nepřítomnosti na schůzce. Za nadbytečný shledal správní orgán navrhovaný výslech účastníka řízení za účelem zjištění příčin trestné činnosti a vývoje protialkoholní léčby účastníka řízení, neboť tyto skutečnosti jsou pro účely řízení irelevantní. Není relevantní, jaké důvody vedly účastníka řízení k páčání trestné činnosti, ani v jaké fázi protialkoholní léčby se nachází, či zda se již vyléčil. Pro zrušení povolení k trvalému pobytu podle ust. § 77 odst. 1 písm. i) zákona o pobytu cizinců je podstatné, že účastník řízení byl celkem ve 3 případech odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu a to bez ohledu na to, jaké důvody vedly účastníka řízení k páčání protiprávního jednání, či zda může být z jeho strany riziko narušení veřejného pořádku díky jeho léčbě v budoucnu menší. V daném případě účastník řízení byl v rámci tří odsouzení potrestán za spáchání celkem 7 různých úmyslných trestných činů, především násilných. Všechny rozsudky trestních soudů, kterými byl účastník řízení odsouzen za spáchání trestných činů, jsou součástí spisového materiálu.

3. Žalobce nesouhlasí s žalobou napadeným rozhodnutím a jeho námitky lze rozdělit do následujících žalobních bodů:
4. *V prvním žalobním bodu* žalobce namítá, že žalovaný postupoval v rozporu s § 32 odst. 2 písm. d) zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správního řád“), když žalobci neustanovil opatrovníka pro hájení jeho práv a zájmů, ačkoliv předmětné řízení je správním řízením dle § 32 odst. 3 zákona, neboť jeho předmětem je odnětí práva k pobytu. Žalobce připouští, že se stal v průběhu řízení kontaktním, a to cestou ustanoveného zástupce, přesto po část řízení byla porušena povinnost ustanovit mu opatrovníka. Podle žalobce v řízení došlo k porušení § 25 odst. 1 správního řádu, neboť po neúspěšném pokusu o doručení „Oznámení o zahájení řízení“ měla být písemnost doručována veřejnou vyhláškou, přičemž vada ve způsobu zahájení řízení má vliv na zákonnost lhůty pro postup dle § 77 odst. 1 písm. i) zákona o pobytu cizinců.
5. *Ve druhém žalobním bodu* žalobce upozorňuje, že v napadeném rozhodnutí nebyl řešen požadavek přiměřenosti dopadu rozhodnutí do osobního života žalobce. I když je pravdou, že byl žalobce opakovaně odsouzen pro trestnou činnost, na území České republiky pobývá podstatnou část svého života a realizuje zde veškeré společenské, rodinné, pracovní i osobní vazby, přičemž doloženými lékařskými zprávami žalobce prokázal, že v minulosti trpěl psychickými potížemi, pro které byl hospitalizován na odborném pracovišti. Tyto obtíže souvisely s trestnou činností, pro kterou byl odsouzen. Vytýkaná trestná činnost je produktem špatného zdravotního stavu, který byl již uveden do pořádku a žalobce tak nepředstavuje žádnou hrozbu pro veřejný pořádek.
6. Žalovaný v písemném vyjádření navrhl zamítnutí žaloby jako nedůvodné a odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí.

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

7. K námitce *v prvním žalobním bodu* žalovaný uvedl, že „Oznámení o zahájení řízení“ ze dne 29. 1. 2020, č. j. OAM-342-3/ZR-2020 bylo žalobci řádně doručeno tzv. fikcí doručení v souladu s ust. § 24 odst. 1 správního řádu, a to na hlášenou adresu místa pobytu (XXX), kterou žalobce (i nadále) uvádí jako své aktuální místo pobytu na území i jako sídlo svého živnostenského podnikání. Doručení písemnosti splnilo veškeré podmínky fikce náhradního doručení dle ust. § 24 odst. 1 správního řádu. Podle právní úpravy doručování je podmínkou pro uložení písemnosti doručované fyzické osobě pouze skutečnost, že adresát nebyl v místě doručování zastižen a nebylo mu možno písemnost doručit ani jiným přípustným způsobem podle ust. § 20 správního řádu. Podmínky řádného uložení písemnosti pak dále upravuje správní řád v ust. § 23.
8. V posuzovaném případě byly všechny podmínky pro řádné uložení písemnosti splněny, a proto mohla nastoupit fikce doručení. Žalobce si uloženou písemnost ve stanovené 10-ti denní lhůtě nevyzvedl, a proto lze uplynutím desátého dne považovat písemnost za doručenou. Nadto doručení fikcí není podmíněno vhozením písemnosti do schránky adresáta, což potvrdil i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 20. 12. 2016, č. j. 3 As 241/2014 - 41. Ustanovení § 32 odst. 2 písm. d) správního řádu obsahuje dva předpoklady, kdy lze opatrovníka ustanovit. První předpoklad, tj. tedy že cizinec byl osobou neznámého pobytu, nelze v případě žalobce mít za prokázaný, jelikož v průběhu správního řízení nevyvstaly důvodné pochybnosti o tom, že žalobce se na hlášené adrese skutečně zdržuje (na doručence není poznámka, že by cizinec v místě pobytu neměl poštovní schránku, že by byl neznámého pobytu nebo se na uvedené adrese již nezdržoval). Ohledně druhého předpokladu, tj. že se jedná o osobu, již se prokazatelně nedaří doručovat písemnosti, odkazuje žalovaný na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 8. 2016, č. j. 9 Azs 157/2016-34, podle něhož „instituty doručování veřejnou vyhláškou nebo ustanovení opatrovníka a doručování jemu jsou koncipovány jako krajní prostředek, k jehož využití lze přistoupit pouze tehdy, není-li možný postup dle § 19 až § 24 správního řádu. O osobu, které se prokazatelně nedaří doručovat nebo která je neznámého pobytu, se nejedná, pokud se jí daří doručovat, byť fikcí dle § 24 odst. 1 správního řádu. Nad rámec uvedeného žalovaný dodává, že žalobce se v průběhu správního řízení stal kontaktním prostřednictvím svého právního zástupce, který do správního řízení vstoupil již dne 25. 3. 2020, kdy požádal žalovaného o nahlédnutí do spisu, což mu bylo následně umožněno. Žalobce tak nebyl nijak zkrácen na svých právech a nejednalo se ani o vadu řízení, která by mohla mít vliv na zákonnost lhůty pro postup dle § 77 odst. 1 písm. i) zákona o pobytu cizinců.
9. Žalovaný nesouhlasí ani s námitkami *ve druhém žalobním bodu*. Ačkoliv podle žalobce je rozhodnutí žalovaného nepřiměřeným zásahem do jeho rodinného a soukromého života, sám se k případným dopadům do svého života vyjadřuje velmi omezeně, když odkazuje jen na svůj špatný psychický stav, délku svého pobytu v ČR a obecnou existenci rodinných, pracovních a soukromých vazeb, konkrétně zmiňuje pouze rodiče a bratra, se kterými má sdílet společnou domácnost. Z aktuální soudní judikatury vyplývá, že pokud žalobce namítá nepřiměřenost zásahu do svého života s ohledem na svou konkrétní rodinnou a osobní situaci podle čl. 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a svobod, je nutno se touto otázkou zabývat. Žalovaný proto odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí, ze kterého je patrné, že se argumenty žalobce a přiměřeností rozhodnutí zabýval na stranách 3 - 4, a to v takové míře, která odpovídá obsahu a kvalitě námitek žalobce, který neargumentoval žádnými konkrétními fakty ohledně nepřiměřenosti zrušení povolení k trvalému pobytu, jakými jsou např. rodinné, pracovní a jiné vazby k hostitelské zemi,

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

nýbrž se omezil pouze na skutečnosti ohledně příčin jeho trestné činnosti, vykonávání trestů, vývoje jeho léčby a osobnosti.

10. Žalovaný dále uvádí, že v rámci správního řízení, které je vedeno podle § 77 odst. 1 písm. i) zákona o pobytu cizinců se neposuzuje, zda cizinec představuje nebezpečí pro veřejný pořádek (na rozdíl např. od ust. § 77 odst. 2 písm. a) téhož zákona), nýbrž zda byl minimálně ve 3 případech odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu. Tuto podmínku účastník řízení zcela jednoznačně splnil, proto je v tomto případě posuzování možné míry rizika ohrožení veřejného pořádku do budoucna nadbytečné. Žalovaný nepovažuje za podstatné to, jaké důvody vedly žalobce k páčání trestné činnosti, ani v jaké fázi protialkoholní léčby se nachází, či zda se již vyléčil.
11. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“), a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
12. Soud o věci samé rozhodl bez nařízení jednání, neboť žalobce (výzva k vyjádření ohledně možnosti rozhodnout ve věci bez jednání byla žalobci prostřednictvím jeho zástupce doručena dne 8. 10. 2020) ani žalovaný (výzva k vyjádření ohledně možnosti rozhodnout ve věci bez jednání byla žalovanému doručena dne 9. 10. 2020) ve stanovené lhůtě dvou týdnů svůj nesouhlas s takovým projednáním věci nevyjádřili (§ 51 s. ř. s.).
13. Městský soud v Praze posoudil věc takto:
14. *V prvním žalobním bodu* žalobce namítá, že správní orgán postupoval v rozporu s § 32 odst. 2 písm. d) správního řádu, když žalobci neustanovil opatrovníka pro hájení jeho práv, ačkoliv předmětné řízení je správním řízením dle § 32 odst. 3 zákona, neboť jeho předmětem je odnětí práva k pobytu.
15. Podle ust. § 32 odst. 2 písm. d) správního řádu *správní orgán ustanoví opatrovníka osobám neznámého pobytu nebo sídla a osobám, jimž se prokazatelně nedaří doručovat.*
16. Podle ust. § 32 odst. 3 správního řádu *nejde-li o účastníka, kterému má být v řízení uložena povinnost nebo odňato právo, správní orgán opatrovníka podle odstavce 2 písm. d) a e) neustanoví a účastníkům tam uvedeným doručuje veřejnou vyhláškou.*
17. Předně soud konstatuje, že pokud jde o vztah doručování veřejnou vyhláškou a ustanovením opatrovníka, ust. § 32 odst. 2 písm. d) správního řádu je třeba vykládat ve spojení s § 32 odst. 3 téhož zákona. Z uvedeného vyplývá, že správní orgán je povinen ustanovit opatrovníka osobám neznámého pobytu nebo sídla a osobám, jimž se prokazatelně nedaří doručovat v řízení, ve kterém má být účastníkovi řízení uložena povinnost či odňato právo. Aplikace tohoto ustanovení se však na daný případ nevztahuje.
18. Podle § 25 odst. 1 správního řádu *osobám neznámého pobytu nebo sídla a osobám, jimž se prokazatelně nedaří doručovat, jakož i osobám, které nejsou známy, a v dalších případech, které stanoví zákon, se doručuje veřejnou vyhláškou.*
19. Citované ustanovení alternativně stanoví čtyři důvody pro doručování veřejnou vyhláškou: 1) osobám neznámého pobytu nebo sídla, 2) osobám, jimž se prokazatelně nedaří doručovat, 3) osobám, které nejsou známy a 4) v dalších případech, které stanoví zákon.
20. Ze čtyř možných zákonných důvodů pro doručování veřejnou vyhláškou žalobce presumuje důvod druhý – žalobce se staví do pozice osoby, které se prokazatelně nedaří doručovat, přitom tvrdí, že „Oznámení o zahájení řízení“ bylo žalobci doručováno

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

neúspěšně, současně však připouští, že se stal v průběhu řízení kontaktním, a to cestou ustanoveného zástupce.

21. Ze správního spisu soud ověřil, že dne 29. 1. 2020 vydal žalovaný „Oznámení o zahájení řízení“, č. j. OAM-342-3/ZR-2020, které bylo žalobci doručováno na adresu XXX. Správní orgán udělil poště pokyn „Nevracet, vložit do schránky, uložit jen 10 dnů“. Podle záznamu doručovatele adresátu bylo zanecháno poučení a výzva k vyzvednutí zásilky, že zásilka byla uložena a připravena k vyzvednutí dne 3. 2. 2020, zásilka však nebyla vyzvednuta a dne 17. 2. 2020 byla vrácena odesílateli.
22. Dne 30. 3. 2020 byla žalovanému doručena žádost o nahlédnutí do spisu, k níž byla připojena plná moc ze dne 25. 3. 2020 udělená žalobcem k zastupování JUDr. Matějovi Šedivému, advokátovi. Nahlédnutí do spisu bylo zástupci žalobce umožněno dne 2. 6. 2020. Následně bylo žalovanému doručeno vyjádření žalobce ze dne 8. 6. 2020, v němž uvedl, že nepředstavuje ohrožení pro veřejný pořádek.
23. Výzvou ze dne 17. 6. 2020 byl žalobce vyzván k seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí, což bylo umožněno zástupci žalobce dne 1. 7. 2020. Ve vyjádření ze dne 6. 7. 2020 žalobce zopakoval, že nepředstavuje ohrožení pro veřejný pořádek, že z rozsudků vyplývá, že k trestné činnosti došlo z důvodu ovlivnění alkoholem. Navrhuje provedení svého výsledku k důvodům protiprávního jednání, k následkům alkoholismu, k vývoji probíhající léčby s cílem posoudit aktuální stav osobnosti žadatele, který prošel zásadní proměnou.
24. Soud konstatuje, že adresa, na níž bylo žalobci „Oznámení o zahájení řízení“, č. j. OAM-342-3/ZR-2020 doručováno, je adresou shodnou s adresou uvedenou v Cizineckém informačním systému a rovněž je adresou shodnou se sídlem uvedeným v živnostenském oprávnění žalobce. (Totožnou adresu uvádí žalobce i v podané žalobě). Zásilka byla vrácena z důvodu, že si ji adresát nevyzvedl ve stanovené 10ti denní lhůtě. Z tohoto důvodu lze uplynutím desátého dne považovat písemnost podle § 24 odst. 1 správního řádu za řádně doručenou. Příhodně žalovaný poukázal na rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2016, č. j. 3 As 241/2014 – 41, v němž soud dospěl k závěru, že doručení fikcí není podmíněno vhozením písemnosti do schránky adresáta. Podstatným je, že adresát měl objektivní možnost se s obsahem zásilky seznámit. V posuzovaném případě byla zásilka uložena a připravena k vyzvednutí a adresát byl informován o uložení zásilky, přitom si zásilku nevyzvedl, byly tak splněny podmínky k tomu, aby bylo možno konstatovat, že zásilka byla ve smyslu § 24 odst. 1 správního řádu řádně doručena.
25. S ohledem na uvedené nelze než uzavřít, že pro aplikaci § 25 odst. 1 správního řádu nebyl v posuzovaném případě žádný prostor a námitky v prvním žalobním bodu jsou nedůvodné. Lze dodat, že z výše popsaného průběhu správního řízení vyplývá rovněž, že již dne 25. 3. 2020 požádal žalovaného o nahlédnutí do spisu právní zástupce žalobce, což mu bylo následně umožněno a s ním bylo dále komunikováno. Žalobce tak nebyl nijak zkrácen na svých právech a ani se nemohlo jednat o vadu řízení, která by mohla mít vliv na zákonnost lhůty pro postup dle § 77 odst. 1 písm. i) zákona o pobytu cizinců.
26. *Ve druhém žalobním bodu* žalobce namítá, že v napadeném rozhodnutí nebyl řešen požadavek přiměřenosti a současně poukazuje na to, že na území České republiky pobývá podstatnou část svého života, realizuje zde veškeré společenské, rodinné, pracovní i osobní vazby. V minulosti trpěl psychickými potížemi, které souvisí s trestnou činností, pro

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

kteřou byl odsouzen. Vytýkaná trestná činnost je produktem jeho špatného zdravotního stavu, který byl již uveden do pořádku.

27. Žalovaný k osobě žalobce v napadeném rozhodnutí uvedl, že účastník řízení (nyní žalobce) je zletilý, zaopatřený, svobodný, bezdětný, v ideálním produktivním věku a ve státě původu mu nehrozí nebezpečí na životě. Dospěl poté k závěru, že za těchto okolností nebyl porušen čl. 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a svobod a pokud by měl v tomto případě posuzovat dopad rozhodnutí do rodinného a soukromého života účastníka řízení, nemohl by v žádném případě tento dopad považovat za nepřiměřený. Účastník řízení (prostřednictvím právního zástupce) ostatně ani netvrdí, že by byla uvedena mezinárodní úmluva porušena, ani neargumentuje žádnými konkrétními údaji ohledně nepřiměřenosti zrušení povolení k trvalému pobytu např. o jaké rodinné, pracovní a jiné vazby k hostitelské zemi se jedná, nýbrž se omezil pouze na skutečnosti ohledně příčin jeho trestné činnosti, vykonávání trestů, vývoje jeho léčby a osobnosti. Správní orgán seznal, že pro zrušení povolení k trvalému pobytu dle ust. § 77 odst. 1 písm. i) zákona o pobytu cizinců jsou tyto skutečnosti nepodstatné a dodal, že při rozhodování v uvedené věci vycházel i z ustanovení § 2 odst. 4 správního řádu, aby vydané rozhodnutí bylo v souladu s veřejným zájmem. V posuzovaném případě není ve veřejném zájmu, aby na území ČR pobýval cizinec s uděleným povolením k trvalému pobytu, který byl opakovaně pravomocně odsouzen za úmyslné trestné činy. Povolení k trvalému pobytu je vyjma českého občanství nejvyšším pobytovým statutem, a pokud cizinec porušuje zákony České republiky, není ve veřejném zájmu, aby tento pobytový status, se všemi výhodami z něho plynoucími, cizinci zůstal.
28. Za výše popsaných okolností soud dospěl k závěru, že z údajů, které byly v rámci správního řízení zjištěny (viz výše), nelze usuzovat na nepřiměřený zásah rozhodnutí do rodinného či osobního života žalobce, který sám zachovává pasivní postoj k označení jakéhokoli konkrétního zásahu do jeho rodinného života (aniž by jej podpořil konkrétním důkazním prostředkem) a nečiní tak ani v podané žalobě. Pokud žalobce sám nijak nekonkretizuje, v čem by měl dopad napadeného rozhodnutí spočívat, nelze od správního orgánu očekávat, že by měl předvídat, zda a jaké jsou jeho rodinné či osobní poměry, zda došlo ke změnám v rodinném či osobním životě účastníka řízení, popř. se na ně dotazovat a účastníka nekonkrétním způsobem k doplnění tvrzení a důkazů v tomto směru vyzývat. Takový postup soud shledává zcela nevhodným a v rozporu s čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, tedy s právem účastníka řízení na respektování soukromého a rodinného života. K přezkumu žalobcem uvedeného tvrzení, že žalobce na území České republiky pobývá podstatnou část svého života, zde realizuje veškeré společenské, rodinné, pracovní i osobní vazby, neposkytl žalobce soudu bližší údaje. Za těchto okolností nemohl soud přistoupit k posouzení žalobcem uvedených tvrzení. Toliko adekvátně k obecným tvrzením žalobce, soud dodává, že žalobce na území České republiky nemá žádné takové rodinné vazby či potomstvo, které by musel zaopatřovat či vychovávat, jinými slovy nemá zde osoby, které by na něm byly závislé, je zletilý, svobodný a bezdětný. Skutečnost, že rodiče žalobce žijí v České republice, jej nezabývá možnosti vykonávat práci i mimo území České republiky, např. v zemi původu.
29. Závěrem žalobce poukazuje na své psychické potíže, pro které trpěl a které měly souviset s jeho trestnou činností, pro kterou byl odsouzen. Má za to, že nyní nepředstavuje žádnou hrozbu pro veřejný pořádek, protože byl hospitalizován na odborném pracovišti a je v pořádku. Tato tvrzení, byť by zcela odpovídala skutečnosti, nemohou vyvrátit důvody,

pro které došlo v daném případě ke zrušení trvalého pobytu podle ust. § 77 odst. 1 písm. i) zákona o pobytu cizinců. Soud pro stručnost odkazuje na napadené rozhodnutí, kde žalovaný vymezil rozhodné skutečnosti, které následně právně posoudil. Předpokladem pro naplnění podmínek pro zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu podle ust. § 77 odst. 1 písm. i) zákona o pobytu cizinců je skutečnost, že cizinec byl v České republice ve 3 a více případech odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu, za podmínky, že od právní moci posledního odsouzení do zahájení řízení. Lze dodat, že tedy správně žalovaný učinil součástí správního spisu:

- rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 7 ze dne 11. 7. 2013 č. j. 25 T 86/2013-388, ve spojení s rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 3. 9. 2013 č. j. 7 To 287/2013 (NPM 3. 9. 2013) - odsouzen pro spáchání přečinu ublížení na zdraví dle § 146 odst. 1 zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku (dále jen trestní zákoník), přečinu poškození cizí věci dle § 228 odst. 1 trestního zákoníku a přečinu nebezpečného vyhrožování dle § 353 odst. 1 trestního zákoníku, a to k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání 18 měsíců nepodmíněně,
- rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 7 ze dne 13. 3. 2018, č. j. 24 T 129/2017-170, ve spojení s rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 29. 5. 2018, č. j. 5 To 124/2018 (NPM 29. 5. 2018) - odsouzen pro spáchání přečinu ublížení na zdraví dle § 146 odst. 1 trestního zákoníku a přečinu výtržnictví dle § 358 odst. 1 trestního zákoníku, a to k úhrnnému trestu obecně prospěšných prací ve výměře 200 hodin,
- rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 7 ze dne 24. 7. 2019 č. j. 24 T 65/2019 (NPM 12. 9. 2019) - odsouzen pro spáchání jednak přečinu týrání zvířat dle § 302 odst. 1 písm. b) trestního zákoníku, jednak přečinu neoprávněného opatření, padělání a pozměnění platebního prostředku dle § 234 odst. 1 trestního zákoníku, a to k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání 12 měsíců podmíněně se zkušební dobou v trvání 4 roků se stanoveným dohledem.

30. Soud proto uzavírá, že skutkový stav byl zjištěn v dostatečné míře a ani žádná z námitek není důvodná.
31. Z uvedených důvodů soud žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
32. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl plný úspěch žalovaný, avšak žalovanému v řízení žádné náklady nad rámec jeho běžných činností nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 3. prosince 2020

JUDr. Ludmila Sandnerová v. r.
předsedkyně senátu